

naar jeg har indleveret Forslaget derom. Hermed skal jeg erklære for mit Bedkommende denne Interpellation for afluttet.

Suel: Den høitærede Minister tager fuldstændig feil, naar han tror, at jeg har villet besylde ham for at have sigtet den svenske Regjering for, at man ikke kunde fæste Lid til dens Erklæringer, fordi den ikke skulde have været, hvad man kalder in bona fide, i god Tro. Dette ligger aldeles ikke i mine Ord, og det har ligget endnu længere fra min Mening. Hvad jeg udtalte, var kun dette, at den høitærede Minister ikke havde saa stor Tillid til, at den svenske Regjering vidste Bessed med, hvad der foregik i dens eget Land, som f. Ex. den engelske Regjering. Det var kun dette, jeg vilde accentuere, men det var paa ingen Maade min Hensigt at optaste nogen Tvivl om, at den høitærede Minister ansaa den svenske Regjering for fuldstændig loyal; det kan der ingen Tvivl være om. Altsaa, dette er en Misforstaaelse af den høitærede Minister, og det er en endnu større Misforstaaelse af ham, naar han tror, at jeg tør indlade mig med ham om veterinære Spørgsmaal. Nei, jeg slutter mig i den Henseende aldeles til den ærede sidste Raler: Professor Bagge og hans Veterinærer have Ret — hvad enten de have det eller ikke; deres Autoritet maa gjælde. De ere jo Embedsmand, som netop ere satte til at bestemme om de Sager, og det maa være afgjørende baade for Ministeren og for os om, at der har været ondartet Lungesyge her i Landet. Hvis Sagen kom for Spjesteret, saa vilde den dømmes, at der har været ondartet Lungesyge i Landet, selv om den ikke har været der. Den høitærede Minister levede selv et Bevis, som laa temmelig nær, imod den Anskuelse, at der har været ondartet Lungesyge i Landet. Den høitærede Minister har lært en hel Del om denne Sag af den nyere Veterinærvidenskab. Man har ogsaa anstillet praktiske Forsøg paa Landbo-høstikolen, og man har der søgt at indpode den formentlig ondartede Lungesyge paa Kalve, men den har ikke villet smitte; man har ikke kunnet faae den til at fænge. (Afbrydelse) Nei, Kalvene levede; de bleve ikke angrebne af den ondartede Lungesyge. (En Stemme: De døde Dyr antages ikke at kunne føre Smitten videre). Det er vel muligt. Jeg er saa ikke saa godt inde i de Sager som de Herrer, men naar det Mød-fatte nu staar i vore Love. (Afbrydelse) Det kan gjerne være, at den nyere Videnskab er kommen saa vidt, og det kan ogsaa gjerne være, at Sygdommen har forandret Karakter, men den Mulighed er dog heller ikke ubeløst, at den Sygdom, som man har anset for ondartet Lungesyge, har været en ganske ualmindelig høi Grad af den sædvanlige Lungebetændelse, som er bleven paaført disse stakkels Dyr derved, at de ere bleven førte en lang Vej i aabne Tjernbane-

vogne om Vinteren. Denne Mulighed ligger ogsaa nær, skøndt den juridisk talt aldrig kan blive til Virkelighed. Juridisk talt have vi haat ondartet Lungesyge i Landet, og derved maa det blive. Den høitærede Minister siger, at den nyere Videnskab er kommen til det Resultat, at det kun er Udaandingen af de Dyr, som have Lungesyge, som smitter. Det er der en engelsk Professor, som har opfundet, men det stemmer langt fra med den Praxis, som Ministeriet ifølge Loven maa udøve i Indenrigsministeriet, thi i Loven af 29de December 1857 § 9, altsaa den samme Paragraf, som vi her tale om, staar der udtrykkeligt, at man ikke maa indføre her i Landet raa Handelsprodukter, saasom: Suder, Kløve osv., for de for smittede erklærede Lande. Uvgivningen er altsaa her gaaet ud fra, at den ondartede Lungesyge smitter, og det tror jeg forresten, at vi Allesammen maa gaa ud fra, saalænge som det staar i Lovene. Det kan gjerne være, at det er urigtigt, og at den høitærede Minister og hans engelske Professor have Ret, men der er dog ogsaa en Mulighed for, at Lovene have Ret, thi, som sagt, det, at disse Kalve ikke have faaet den ondartede Lungesyge, er ikke noget afgjørende Bevis. Det er ikke noget aldeles afgjørende Bevis, thi det kan jo tænkes, at denne Sygdom slet ikke har været her i Landet. — Da den første ærede Forespørger har erklæret, at der vil blive indgivet et Forslag til Beslutning om Nedsettelse af et Udvalg i denne Sag, saa skal jeg erklære, at jeg ganske slutter mig dertil, og hermed anser ogsaa jeg for mit Bedkommende den Del af Forespørgslen, som vedrører mig, for sluttet.

Tauber: Efter den Foranledning, som den høitærede Minister gav ved sit første Foredrag, vil jeg uden nærmere at forbyde mig i Sagen dog ikke undlade at gjøre nogle enkelte Bemærkninger. Jeg skal ikke opholde mig ved, at den høitærede Minister erklærede mig for at høre til samme Parti som den anden ærede Forespørger (Suel); det er en usfortjent Ære, han gjorde mig derved. Men jeg finder mig dog foranlediget til at fremhæve, at netop i denne Sag betragter jeg Spørgsmaalet paa samme Maade, som jeg gjorde, dengang jeg udtalte mig i det Foredrag, hvortil den høitærede Minister sigtede. Deraf følger ikke, at jeg er uenig i det, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) betegnede som Hovedpunktet i sin Forespørgsel, nemlig om den høitærede Ministers juridiske Ret til ved administrativt Forbud at affære Udsørsel fra Sverige. Jeg er nemlig ganske enig med det ærede Medlem i, at der, for at et saadant Forbud skal kunne udstedes af administrativt Vej, udtræves, at Sygdommen skal være udbrudt i det fremmede Land. Der kan være meget god Anrsag — jeg taler her ganske i Ualmindelig-